

Πανομοιάτυπον τῆς γραφῆς τοῦ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ

[Ἐκ τοῦ λευκώματος τῆς Κ^α Α. Δ.]

Ἐὰ βύρρο κίβρινο καὶ μαρ αρμείο
 Μεὶ πέρυγ ὁ ἄνεμος μεὶ λα' βλερά
 Μαυρ' ἀπὸ σίνανε, παραδ αρμείο
 βροσύνι, ἀγάπα με ζὺν ζευιζά'.

Ἐὸ κῆρ' ἀλάραχο ζὸ περγιάζι
 Ἐκκα ἐκοιμώλουε ἕπειο βαδύ,
 Βορζᾶ, ἐπίουσι κ' ἀνεμοζᾶμε
 Ἐ λὸ βράχο κῶβριζε νὰ συνβριδῆ

βροσύνι μ' ἔξεραν νὰ πᾶν ζὰ ζεία
 Νὰ πᾶν ζὸν πόγεμο μεὶ ἰκὶ βυκιά
 Βυάε ἀπὶ λα' χεῖρι σου ἴ' ἀγαπυμένα
 Δοὶ μου γιὰ σὺντροφο χεῖρια βυιά,

Ὀὶ ἔγδε κῆρα μου, ψυχὴ, καρδιά μου
 Νὰ ζεία χῶματα, ζεία πογιά,
 Νὰ κιοῦν λὸ αἶμά μου λα' σοδιὰ μου
 Νὰ βᾶνε γυμάρρα ἰκὶ ἐριγμα,

Ποῦδ ζεργ ἀγάπη μου μεὶ λα' βυιά σ
 Ψυχὴ μεὶ δῶσινε κ' ἀνασυδᾶ
 Ἐ' ἔγδε σὰν ὄγγρο ἰκὶ ἀμαζιά σου
 βροσύνι ὁ δῶσλιχος νὰ κοιμηδῶ

Χερσίδας ἔρχεται, σὺν ἄλλοις, χιόνια...
 γὰρ ἐπιλάθων ἢ ἢ κερσίδας
 Πάνε προσόνι μου τὰ χυμιδόνια,
 θεράπον ἐπαύωσαι μαύρας νυχθιάς.

Γεράμι ἔχοντες, σὺν ἄλλοις
 θ' ἀρχίου ἔσσηρα τὰ μνηστῆρα...
 ψυχί μου ἀγοίμονον, τὸ περιεγέρ
 ἂν τῶν μόνον τοῦ μὲς ἐλὶ ψυχιά.

προσόνι μὲ ἔσσηρα τὰ πᾶν ἐλα γεία
 τὰ πᾶν ἐ τοῦ νόστομο μὲς ἐ τὴ ψυχιά
 ποιοῦ γέρῃ ἢ μῶρα μου δὲ ἔχ ὑφαρμένα
 ψυχί μου, ἔρῶ μου, ὁ ἀρίων γρά.

(Κερά προσόνι)

Ἐργασίης Βασιλείου

Ἀθήναι
 τῆ 31 Μαΐου 1868